

Autorská práva a licence

D. Stará (Ústřední knihovna Univerzity Karlovy) a kolektiv NRP projektu
(verze 1.0)

Tento dokument poskytuje základní informace o autorských právech a licencích. Je rozdělen do čtyř částí; [první část](#) vysvětluje důležité **autorskoprávní pojmy**, [druhá část](#) se věnuje **právní ochraně výzkumných dat**, [třetí část](#) blíže vysvětluje problematiku **licencování obsahu** v rámci repozitářů (depoziční licence, uživatelská licence) a představuje typizované licence Creative Commons, a nakonec [čtvrtá část](#) odpovídá vybrané **často kladené dotazy**. Dokument je určený pro zájemce o založení repozitáře a pro všechny zúčastněné osoby (vývojáře, metodiky, garanty, manažery atd.).

Pokud máte dotaz, na nějž nenaleznete odpověď v tomto dokumentu, neváhejte se obrátit na legal@eosc.cz.

Dokument vznikl jako výstup klíčové aktivity 7.1 *Metodické materiály pro software-slужby NRP* projektu Národní repozitářové platformy pro výzkumná data (CZ.02.01.01/00/23_014/0008787), financovaného z Operačního programu Jan Amos Komenský (OP JAK) Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky (MŠMT), a bude průběžně aktualizován.

Historie verzí

Verze	Datum	Popis
1.0	21. 9. 2026	První veřejná verze

Toto dílo podléhá licenci „Creative Commons – Uveďte původ 4.0 Mezinárodní Licence“

Spolufinancováno
Evropskou unií

Ministerstvo
školství, mládeže
a tělovýchovy

Národní repozitářová platforma
pro výzkumná data (NRP)
CESNET, z.s.p.o. sdružení právnických osob
Korespondenční adresa: Gen. Píky, 160 00 Praha
info@eosc.cz; www.eosc.cz

Důležité pojmy autorského práva

Autor

Autorem je **osoba, která autorské dílo vytvořila** (např. v případě článku ten, kdo jej napsal, v případě fotografie osoba, která snímek pořídila, tedy stiskla spoušť). Je to osoba, které přísluší autorská práva k dílu. Autorem může být pouze člověk (fyzická osoba), nikoli obchodní společnost nebo umělá inteligence.

Spoluautorství

Pokud se na vytvoření autorského díla podílí **dva a více autorů**, hovoříme o spoluautorství. V takovém případě přísluší autorská práva všem spoluautorům stejnou měrou a o nakládání s tímto dílem spoluautoři rozhodují společně.

Spoluautorem není ten, kdo dal ke vzniku díla podnět (zadavatel), ani ten, kdo přispěl pouze poskytnutím pomoci, technické či odborné rady, nebo kdo poskytl dokumentační či technický materiál (spoluautory tak nebudou například odborní poradci nebo konzultanti autora článku, kteří se už dále nepodílí na tvůrčím zpracování článku). Autorská práva mají pouze ti, kdo se skutečně podíleli na vytvoření díla jako takového. (Více k otázkám spoluautorství v [FAQ části](#) tohoto dokumentu)

Autorská práva

Práva autora k jeho autorskému dílu. České právo neumožňuje se těchto práv vzdát ani je převést. Dělí se na:

- Osobnostní autorská práva
- Majetková autorská práva

Osobnostní autorská práva

Patří mezi ně zejména **právo být uveden jako autor, rozhodnout o zveřejnění díla a právo na nedotknutelnost díla**, tedy bránit dílo proti provádění změn, ke kterým nedal autor souhlas, a takovému zacházení s dílem, které snižuje jeho hodnotu. Tato práva vznikají vytvořením díla a zanikají smrtí autora.

Majetková autorská práva

Jedná se o práva, která umožňují autorovi jeho dílo **ekonomicky zhodnotit** a generovat zisk. Patří mezi ně zejména **právo dílo užít** rozmnožováním (pořizování kopií), rozšiřováním originálu nebo rozmnoženiny (uvádět díla do oběhu), pronajmout, sdělovat veřejnosti (např. zpřístupněním na internetu) atd. Tato práva trvají po dobu života autora a 70 let po jeho smrti (resp. po smrti posledního ze spoluautorů). Ani tato práva nelze dle českého práva převést, ale k jejich výkonu lze zřídit licenci.

Autorské dílo

Jedná se o takový **výtvar, který je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora**, tedy je výsledkem vlastního duševního úsilí autora (podle práva EU „originální“) – chráněn by tak nebyl například plagiát nebo prostá kopie. Jako autorské dílo je chráněn také počítačový program a databáze, pokud je výsledkem tvůrčí činnosti autora. Autorská práva vznikají jak k dokončenému dílu, tak i k jeho jednotlivým vývojovým fázím a částem, včetně názvu či jiných prvků (jsou-li výsledkem tvůrčí činnosti autora) – jako autorské dílo tak může být chráněn rozepsaný článek, jeho části i jednotlivé časové verze kódu nebo datové sady.

Autorským dílem naopak *není* námět díla sám o sobě nebo myšlenka – autorské právo chrání pouze vyjádření myšlenky či námětu (textový dokument, anotace, grafická vizualizace). Autorským dílem dále není například princip, metoda či vědecká teorie, matematický nebo obdobný vzorec nebo statistický graf.

Souborné dílo

Jedná se o **soubor nezávislých děl**, jejichž **výběr nebo uspořádání obsahu samo o sobě je výsledkem tvůrčí činnosti autora** souborného díla – autorskoprávně chráněno je zde samotné uspořádání, které je výsledkem autora výběru. Vedle práv autora souborného díla zůstávají zachována autorská práva autorů zařazených děl, kteří musí se zařazením díla do souboru souhlasit. Příkladem souborného díla jsou sborníky, časopisy, encyklopedie, antologie, výstavy či databáze. Souborné dílo bývá také označováno jako tzv. autorská databáze, tedy originální uspořádání prvků. Taková databáze je chráněna jako autorské dílo ve smyslu svého uspořádání, oproti tzv. zvláštnímu právu pořizovatele databáze (k [ochraně databází](#) více v druhé části dokumentu).

Databáze

Jedná se o **soubor nezávislých děl, údajů nebo jiných prvků**, které jsou **systematicky nebo metodicky uspořádány** a jsou **individuálně přístupné**. Databáze mohou mít elektronickou, ale i fyzickou (analogovou) podobu – například i sbírka minerálů nebo herbář mohou být databázemi. Při splnění pojmových znaků může být databází i repozitář (více [dále](#)). Pokud je databáze originální (je výsledkem tvůrčí činnosti), může být chráněna jako autorské (souborné) dílo, ne každá databáze však tento znak naplňuje. Pokud je pořízení databáze, kontrola správnosti informací, aktualizace a udržování databáze spojeno s podstatným vkladem (ať už finančním, časovým či personálním), tomu, kdo svým vkladem databázi vytvořil, svědčí **zvláštní právo pořizovatele databáze**. Pořizovatel databáze nemá automaticky právo užít její obsah a toto oprávnění udělit jinému, neboť samostatné prvky databáze mohou podléhat vlastní ochraně, např. jako vlastní autorská díla. (K [ochraně databází](#) více v druhé části dokumentu)

**Zaměstnanecké
dílo**

Jedná se o **dílo zaměstnance vytvořené ke splnění povinností vyplývajících z pracovněprávního nebo služebního vztahu**. Příkladem zaměstnaneckého díla může být prezentace připravená na školení, grafická vizualizace tvořící součást projektu nebo článek akademického pracovníka – pokud je vytvoření těchto děl součástí pracovněprávních povinností zaměstnance. Naopak pokud například akademický pracovník napíše článek, který nijak nesouvisí s jeho prací (v jiném oboru, než ve kterém je zaměstnán, a vytvořený bez využití zdrojů a prostředků zaměstnavatele) nebo namaloval obraz, třebaže v pracovní době, o zaměstnanecké dílo se nejedná. Majetková práva k zaměstnaneckému dílu vykonává na vlastní účet zaměstnavatel autora – to znamená, že o užívání a licencování díla rozhoduje zaměstnavatel a autorovi zůstává jen tzv. „holé autorství“. Autorova osobnostní práva jsou zachována, zákon nicméně předpokládá, že autor souhlasí se zveřejněním díla, jeho úpravami a uváděním na veřejnost po jménem zaměstnavatele. Protože tuto tzv. zákonnou domněnku lze vyvrátit, je doporučeno, aby souhlas autora (zejména se zveřejněním a užíváním díla pod jménem zaměstnavatele) vyslovil zaměstnavatel souhlas například už v pracovní smlouvě.

Školní dílo

Dílo vytvořené studentem nebo žákem ke splnění školních nebo studijních povinností. Příslušné školské či vzdělávací zařízení může toto dílo užít k výuce nebo k vlastní vnitřní potřebě (nikoli komerčně).

Licence

Autor díla může udělit **oprávnění k výkonu svých majetkových práv**, standardně prostřednictvím licenční smlouvy. Licenční smlouva vyžaduje písemnou formu pouze tehdy, pokud je udělována výhradní licence.

Výhradní licence

Poskytne-li autor výhradní licenci k výkonu majetkových autorských práv, **nesmí již licenci k výkonu těchto práv udělit dalším osobám**. Výhradní licence nevylučuje vlastní užití autora, pokud je ale výhradní licence sjednána jako **výlučná**, dílo může užívat pouze nabyvatel licence, všichni ostatní včetně autora jsou z užití díla vyloučeni.

**Nevýhradní
licence**

Poskytne-li autor nevýhradní licenci k výkonu majetkových autorských práv, **může dále poskytovat licence k výkonu těchto práv dalším osobám**.

Poskytne-li autor licenci, aniž by bylo ujednáno, zda se jedná o výhradní či nevýhradní licenci, má se za to, že byla poskytnuta nevýhradní licence.

**Výjimky
z autorského
práva**

Autorský zákoník upravuje řadu výjimek, kdy **k užití díla není třeba souhlasu autora**. Příkladem je nekomerční užití díla pro osobní potřebu (volné užití), pořizování rozmnoženin děl pro osobní potřebu nebo vnitřní potřebu právnické osoby či podnikatele, citace nebo licence k rozmnožování díla pro účely automatizované analýzy textů nebo dat.

Volné dílo

Autorské dílo, u něžž **uplynula doba trvání majetkových práv** – tj. 70 let od smrti autora. Takové dílo může každý volně užít, aniž by si zajistil s užitím souhlas. Nadále však platí, že si nikdo nesmí osobovat autorství k dílu, musí být uváděn autor a dílo nesmí být užito způsobem snižujícím hodnotu díla.

Veřejná doména (Public domain)

Slovní spojení public domain (veřejná doména) je souhrnným označením pro **všechna díla, která jsou volná ve smyslu, že je lze užít bez zajištění souhlasu** – kromě děl, u nichž uplynula doba trvání majetkových autorských práv, se jedná také o tzv. díla opuštěná, tedy díla, u nichž se autor vzdal svých autorských práv a dílo tak „vložil“ do veřejné domény (toto v kontextu českého práva není možné, protože se autorských práv nelze vzdát).

Osiřelé dílo

Jako osiřelé označujeme takové **dílo, jehož autor není znám**, nelze určit, nebo je znám, ale není možné jej nalézt. Protože není možné získat souhlas, není možné osiřelé dílo užít.

Veřejná licence

Jedná se o **standardizovaná licenční ujednání**, kde na jedné straně stojí poskytovatel licence a na straně druhé neomezený a neurčitý okruh osob, **které lze aplikovat pouhým připojením odkazu na její celé znění**. K uzavření smlouvy dochází tím, že se uživatel začne chovat v souladu s podmínkami licence, aniž by o tom byl poskytovatel licence výslovně vyrozuměn. Díky tomu, že se jedná o široce využívané standardizované licence, je možné je užívat i bez hlubší znalosti jejich plného znění.

Nejznámější a nejrozšířenější veřejné licence jsou standardizované licence [Creative Commons \(CC\)](#), existuje také celá řada standardizovaných licencí pro software (tomuto tématu se blíže věnuje [třetí část](#) tohoto dokumentu).

Ochrana výzkumných dat

Definice výzkumných dat

Zákonnou definici výzkumných dat v současnosti obsahuje zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu a vývoje z veřejných prostředků, podle kterého jsou výzkumnými daty „*informace, s výjimkou vědeckých publikací, v elektronické podobě, které jsou shromažďovány nebo vytvářeny v průběhu výzkumu nebo vývoje a jsou používány jako důkazy v procesu výzkumu nebo vývoje nebo které jsou obecně akceptovány výzkumnou obcí jako nezbytné k validaci zjištění a výsledků výzkumu nebo vývoje.*“ Jedná se o poměrně úzkou definici, citovaný zákon se navíc ke dni 1. 1. 2027 ruší a nahrazuje jej zákon č. 328/2025 Sb., o výzkumu, vývoji, inovacích a transferu znalostí. Tento nový zákon místo pojmu výzkumná data používá slovní spojení údaje z výzkumu, které jsou v platném znění definovány jako „*dokumenty v elektronické podobě, s výjimkou vědeckých publikací, které jsou shromažďovány nebo vytvářeny v průběhu činností vědeckého výzkumu a jsou používány jako důkazy v procesu výzkumu, nebo které jsou akceptovány výzkumnou obcí jako nezbytné k validaci zjištění a výsledků výzkumu*“.

S pojmem údaje z výzkumu pracuje rovněž směrnice o otevřených datech¹, která v bodě 27 recitálu za údaje z výzkumu označuje „zahrnují statistiky, výsledky pokusů, měření, pozorování vyplývající z práce v terénu, výsledky průzkumů, jakož i zvukové a obrazové záznamy z pohovorů“, a to včetně „metadat, specifikací a jiných digitálních objektů“.

V obecné rovině jsou výzkumná data pojímána širěji – jedná se o jakékoli informace, které byly shromažďovány a vytvořeny v rámci výzkumu a mohou mít jak digitální, tak i nedigitální podobu (jako výzkumná data označujeme např. také fyzické vzorky).

Právní ochrana výzkumných dat

Vzhledem k různorodé povaze dat neexistuje jednotný systém právní ochrany. Podle charakteru konkrétních výzkumných dat se uplatní různé režimy právní ochrany. Pro některá data se může použít více režimů ochrany najednou, a naopak může nastat situace, kdy výzkumným datům nepřísluší žádná forma právní ochrany a data tak nejsou chráněna vůbec – např. hodnoty získané měřeními meteorologickými přístroji, která zároveň netvoří databázi. V takovém případě se jedná o tzv. „prostá data“.

Na výzkumná data se může vztahovat některý z těchto právních režimů:

Autorské právo

Některá data mohou sama o sobě být autorskými díly, pokud jsou výsledkem tvůrčí činnosti autora (například fotografie). Jako autorské dílo je chráněn také počítačový program, znaky autorského díla může naplňovat také datová sada nebo databáze (viz dále k ochraně databází).

Ochrana databází

Právní ochrana databází je dvojího typu – při splnění stanovených podmínek může být databáze chráněna autorským právem nebo v režimu zvláštního práva pořizovatele databáze.

¹ [Směrnice Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2019/1024](#) ze dne 20. června 2019 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru

Autorskoprávní ochrana databází | Pokud je způsob výběru jednotlivých prvků nebo jejich uspořádání originální, jedná o souborné dílo, jehož uspořádání bude chráněno autorským právem. Originální je takové uspořádání, které je výsledkem rozhodování tvůrce databáze a nevyplývá pouze „z logiky věci“. Nejsou chráněny jednotlivé prvky databáze, ale její struktura (k porušení autorských práv tak nedojde užitím v databázi obsažených informací, ale například zkopírování struktury databáze).

Zvláštní právo pořizovatele databáze | Pokud jsou jednotlivé prvky datové sady systematicky nebo metodicky uspořádány a tyto prvky jsou jednotlivě přístupné (elektronickými nebo i jinými prostředky), je tato sada databází. Není rozhodující, jaké prvky databázi tvoří, zda jsou právně chráněny či nikoliv (pokud se jedná např. o holá data), postačí, když mají tato data alespoň minimální informační hodnotu.

Pokud je pořízení databáze, případně kontrola správnosti informací, aktualizace a udržování databáze spojeno s podstatným vkladem, ať už finančním, personálním nebo časovým, vzniká k této databázi zvláštní právo pořizovatele databáze. Pořizovatel je osoba, z jejíž iniciativy a na jejíž náklady databáze vzniká. Obsahem tohoto zvláštního práva je právo vytěžovat (kopírovat obsah) a zužítkovat (opětovně užít obsah) celou databázi nebo její významnou část. Na rozdíl od autorskoprávní ochrany databáze se toto právo váže k jejímu obsahu.

Osobní údaje

Obsahuje-li datová sada osobní údaje (tj. jakýkoli údaj, který umožňuje identifikovat konkrétní osobu, jako např. jméno, adresa, rodné číslo, nebo citlivé údaje, jako informace o zdravotním stavu či biometrické údaje), podléhají tyto údaje ochraně dle GDPR² a dle zákona o zpracování osobních údajů³.

Obchodní tajemství

Některá data mohou představovat konkurenčně významné skutečnosti s obchodním využitím. Podnikající subjekty mají zájem toto know-how chránit, k čemuž jim právo dává příslušné nástroje. Porušení obchodního tajemství je nekalosoutěžním deliktem, na jehož základě se poškozená osoba může domáhat náhrady škody.

Utajované informace

Jedná se o informace, které jsou označené stupněm utajení podle zákona o ochraně utajovaných informací⁴, a jejichž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmů České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné.

Smluvní ochrana

Ochrana výzkumných dat může vyplývat ze smluvních ujednání, například uzavřením dohody o mlčenlivosti (NDA – Non Disclosure Agreement).

² [Nařízení Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2016/679](#) ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů)

³ [Zákon č. 110/2019 Sb.](#), o zpracování osobních údajů

⁴ [Zákon č. 412/2005 Sb.](#), o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti

Jednotlivé režimy se navzájem nevylučují – některé údaje mohou být například chráněny autorskými právy v rámci zvláštních práv pořizovatele databáze a současně coby osobní údaje.

Vlastnictví dat

Výzkumná data nemohou být předmětem vlastnického práva – nelze je vlastnit. Výzkumník může mít nad „svými“ daty faktickou kontrolu – například je mít uložené na zabezpečeném uložišti, které nezpřístupňuje dalším osobám, okamžikem zveřejnění dat však o tuto faktickou kontrolu přichází. Výzkumník nicméně ke „svým“ výzkumným datům nemá žádný právní titul a pokud přechází mezi institucemi, nemůže si výzkumná data přivlastnit a bez dalšího „vzít s sebou“. Těmito právy zpravidla disponuje daná instituce.

Licencování dat

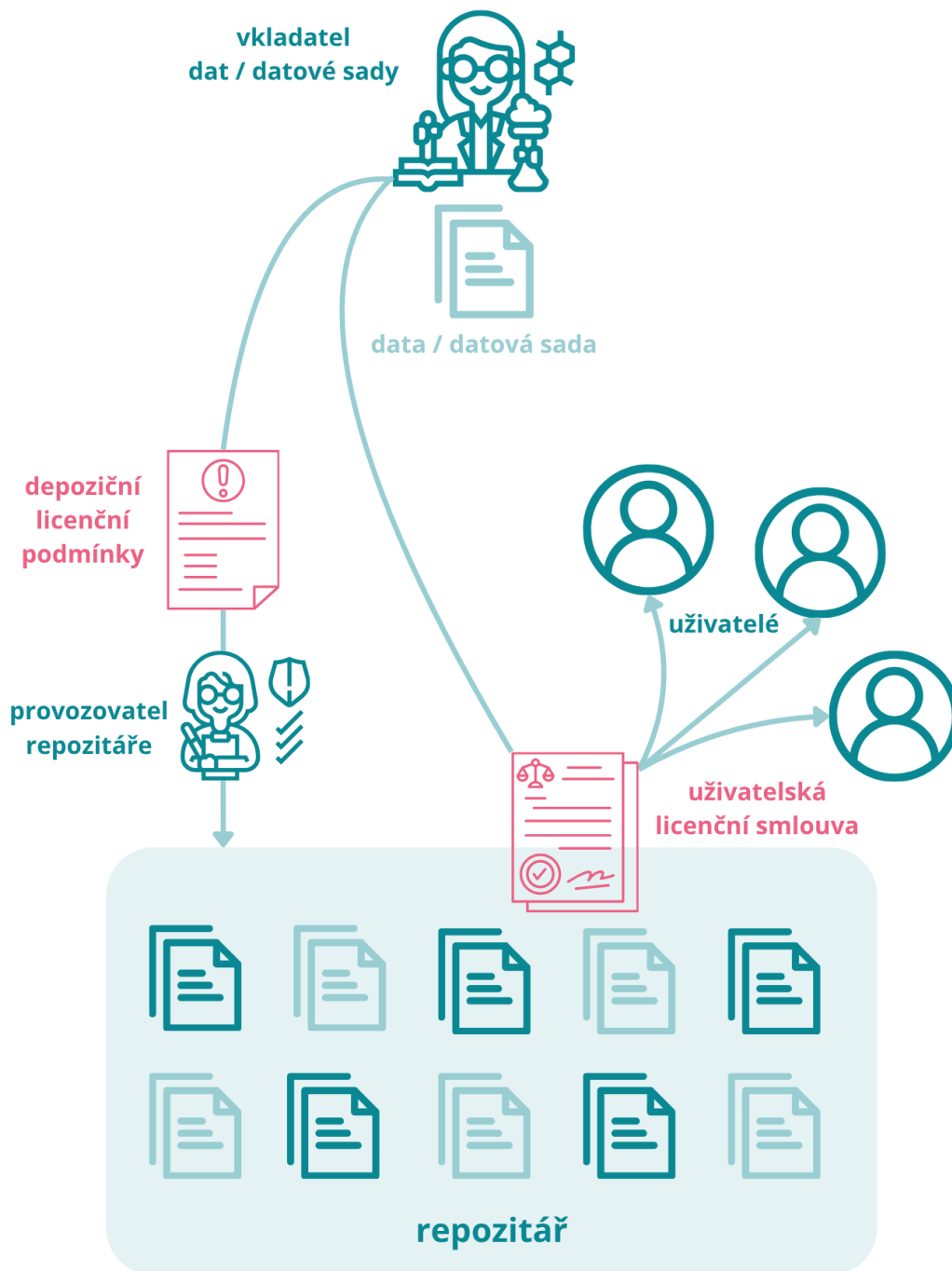
Nejednotnost režimu právní ochrany výzkumných dat se mimo jiné projevuje i v možnosti jejich licencování. Poskytování licencí, tedy udělení oprávnění k výkonu vybraných práv, je možné v zásadě jen u autorských práv a databází. Zřídit licenci lze zpravidla tedy jen k datům a datovým sadám, které naplňují znaky autorského díla nebo databáze, jak je popsáno výše. V praxi repozitářů se toto však nerozlišuje. Vhodným nástrojem jsou veřejné licence, které umožňují užití datové sady předem neurčenému počtu uživatelů za jasně stanovených podmínek, jako jsou například typizované [licence Creative Commons](#).

Z hlediska licencování jsou speciálním případem datové sady, které naplňují znaky databáze. Zvláštnost práva k databázím spočívá totiž mimo jiné v tom, že zatímco právo autorské je pod českým zákonem nepřevoditelné a nelze se jej vzdát, u práva pořizovatele databáze je tomu naopak, tohoto práva se lze vzdát a lze jej převést. Proto k licencování databáze lze užít typizovanou licenci [CC0](#), kterou se pořizovatel databáze vzdává svého zvláštního práva k databázi a dává každému možnost takto licencovanou databázi bez omezení užít. Pokud by však tato licence byla použita pro licencování autorských práv, kterých se vzdát nelze, vyloží se jako licence bez jakýchkoli omezení užití.

Licence v kontextu repozitářů

Fungování repozitářů je do značné míry založeno na licencování ukládaných dat. Provozovatel repozitáře musí být oprávněn ukládat a zpřístupňovat data a uživatelé musí být oprávněni s těmito daty dále nakládat. Dochází tedy ke dvojímu licencování; vkladatel uděluje souhlas s licenčními podmínkami provozovatele repozitáře, na jejichž základě uděluje provozovateli licenci k užití vkládaného obsahu (**depoziční licenční podmínky**), a zároveň si určuje, pod jakou licenci mají být data v repozitáři dále sdílena, tedy jak mohou uživatelé s daty nakládat (**uživatelská licenční smlouva**).

Depoziční licenční podmínky

Při ukládání obsahu do repozitáře je nutné, aby vkladatel poskytnul provozovateli repozitáře oprávnění k užití tohoto obsahu, konkrétně k jeho uložení a případnému zpřístupnění veřejnosti. K tomu slouží depoziční licenční smlouva. V rámci NRP byly vytvořeny [vzorové depoziční licenční podmínky](#), které mohou zájemci o repozitář využít, případně se jimi inspirovat při vytváření vlastních depozičních licenčních podmínek nebo při formulování licenčních ustanovení v podmínkách užití repozitáře.

Tyto podmínky upravují vztah mezi vkladatelem a provozovatelem repozitáře, kterého opravňují užít data či datovou sadu, trvale je uložit v repozitáři a dále je zpřístupňovat. Vkladatel vyjádří souhlas s těmito podmínkami nahráním datové sady do repozitáře, případně zaškrtnutím pole souhlasu (což skýtá větší právní jistotu). V každém případě musí mít vkladatel možnost seznámit se s plným zněním těchto podmínek.

Vkladatel musí být oprávněn poskytnout licenci k výkonu práva datovou sadu užít. Přistoupením na podmínky repozitáře vkladatel zároveň prohlašuje, že je k uzavření této licence oprávněn (je autorem ukládaného obsahu, vykonavatelem majetkových autorských práv, případně má souhlas všech spoluautorů, má souhlas zaměstnavatele, neudělil jiné osobě výhradní licenci atd.) a že nahráním datové sady do repozitáře není zasaženo do práv třetích osob.

Uživatelská licenční smlouva

Aby mohli uživatelé dále užívat obsah uložený v repozitáři, musí k tomu mít příslušné oprávnění. Tomuto účelu slouží uživatelské licence, jejichž okruh by měl provozovatel repozitáře, je-li to možné, předem vymezit a nechat vkladatele, aby mezi nabízenými uživatelskými licencemi volili podle toho, jak má či nemá být umožněno uživatelům s obsahem nakládat. Vhodným řešením je dát vkladateli na výběr mezi standardizovanými CC licencemi (o nich více dále). V případech, kdy není možné předem vymezit okruh licencí, lze pracovat s ad hoc uživatelskými licencemi, které si nahraje sám vkladatel.

Tyto licenční smlouvy jsou uzavírány mezi vkladatelem a uživatelem, a to standardně tak, že uživatel začne jednat v souladu se zvolenou licencí.

Veřejné licence – Creative Commons⁵

Veřejná licence je licenční smlouvou, jejíž uzavření poskytovatel licence navrhuje předem neurčenému okruhu osob (ve smyslu ustanovení § 2373 občanského zákoníku) – na jedné straně tak stojí vkladatel a na straně druhé neomezený počet uživatelů. K uzavření licenční smlouvy dochází tak, že se uživatel začne chovat v souladu s podmínkami dané licence (bez vyznění poskytovatele licence).

Nejvyužívanějšími jsou typizované licence Creative Commons (CC), které jsou používány celosvětově a umožňují nakládání s dílem co nejširšímu okruhu osob za předem stanovených

⁵ Část výkladu této kapitoly včetně použitých ikon byla převzata z webu Creative Commons, a to zejména z <https://creativecommons.org/cc-licenses/> a [https://creativecommons.org/faq/#Can_I_combine_two_different_Creative_Commons_licensed_works.3F_Can_I_combine_a_Creative_Commons_licensed_work_with_another_non-CC_licensed_work.3F](https://creativecommons.org/faq/#Can_I_combine_two_different_Creative_Commons_licensed_works.3F_Can_I_combine_a_Creative_Commons_licensed_work_with_another_non-CC_licensed_work.3F;); licencováno pod CC BY 4.0 (plné znění zde), upraveno

podmínek. Jsou vhodné prakticky pro všechny typy autorských děl s výjimkou softwarů, pro které existují zvláštní typizované licence (viz níže).

Licence CC jsou fakticky neodvolatelné, takže jakmile autor opatří své dílo licencí CC a zpřístupní jej na internetu, uživatelé mohou dílo v souladu s podmínkami užívat. Pokud provozovatel repozitáře umožní vkladateli změnu již zvolené licence, je vhodné vkladatele upozornit, že tímto krokem nedochází ke zrušení dříve připojené licence, a dílo tak bude licencováno pod více licencemi současně. Zároveň ale opatření díla licencí CC nebrání vkladateli (který je oprávněn udělovat licence) poskytovat další nevýhradní licence za odlišných podmínek.

Příklad: Vkladatel opatří své dílo restriktivní licencí CC BY-NC-ND 4.0 (tj. nejnovější verzí licence, která neumožňuje vytváření odvozených děl ani komerční užití). Následně může ale uzavřít licenční smlouvu, kterou druhé smluvní straně udělí oprávnění pořídit překlad tohoto jeho díla a ten komerčně užívat.

Licence CC jsou tvořeny kombinací těchto čtyř licenčních prvků:

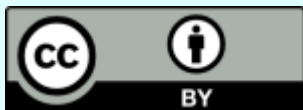
BY		Attribution Uveďte původ – při užití licencovaného díla je nutné uvést původ (konkrétně název díla, jméno autora, zdroj a licenci, pod kterou bylo zpřístupněno). Tento licenční prvek je přítomen v každé variantě licencí CC.
SA		ShareAlike Zachovejte licenci – v případě, že bude licencované dílo zpracováno a na jeho základě vytvořeno dílo nové (odvozené), musí být toto odvozené dílo opatřeno stejnou licencí, jakou je opatřeno dílo původní.
ND		NoDerivatives Nezpracovávejte – tento licenční prvek nedovoluje vytvářet spojovat licencované dílo s jinými dále je zpracovávat a vytvářet nová díla odvozená (např. překlady, slučování datových sad, převod formátů atd.).
NC		NonCommercial Neužívejte komerčně – licencované dílo nelze užít pro komerční účely.

Kombinace uvedených licenčních prvků tvoří celkem šest typizovaných licencí CC, které jsou podrobněji popsány v následující části.

Typizované licence CC se vyskytují ve verzích, které vznikaly průběžnými aktualizacemi v průběhu let (označeny čísly 1.0 až 4.0). U starších verzí (1.0, 2.0 a 3.0) je možné zvolit národní adaptace, kdy se jednotlivé národní verze obsahově liší v závislosti na specifikách vybraných právních řádů. Nejnovější verze licencí CC, tedy verze 4.0 z roku 2013, národní adaptace nemá – jedná se o mezinárodní verze licencí, dostupné v překladech do různých světových jazyků, nicméně obsahově zcela shodné. Doporučujeme vždy využívat nejnovější verzi licencí CC, tedy aktuálně právě verzi 4.0.

Typizované licence CC

CC BY

Attribution**Uvedte původ**

Jedná se o otevřenou licenci⁶, která umožňuje užití díla všemi způsoby, včetně jeho zpracování a užití ke komerčním účelům. Jedinou podmínkou je uvedení původu, tedy uvedení názvu díla, jména autora díla, zdroj (tj. kde bylo dílo zpřístupněno) a licenci (pod kterou bylo dílo zpřístupněno, v tomto případě povinnost uvést příslušnou verzi CC BY).

CC BY-SA

Attribution – ShareAlike**Uvedte původ – Zachovejte licenci**

Jedná se o otevřenou licenci, která umožňuje široké užití díla všemi způsoby včetně jeho zpracování a užití ke komerčním účelům. Kromě uvedení původu je nutné dodržet podmínku zachování licence – to znamená, že pokud je na základě původního díla opatřeného příslušnou verzí licence CC BY-SA vytvořeno dílo odvozené, toto musí být dále šířeno rovněž pod licencí CC BY-SA, a to pod stejnou nebo novější verzí. I u této licence platí podmínka uvedení původu.

Příklad: Původní dílo bylo opatřeno licencí CC BY-SA 3.0. Uživatel na základě původního díla vytvořil dílo odvozené (překlad). Tento překlad tedy musí opatřit licencí CC BY-SA 3.0 nebo CC BY-SA 4.0, tedy verzí novější.

CC BY-ND

Attribution – NoDerivatives**Uvedte původ – Nezpracovávejte**

Tato licence zavádí omezení v oprávnění dílo užít – zakazuje jeho zpracování. To znamená že na základě díla opatřeného touto licencí nesmí vznikat díla odvozená (ať už jde o překlady, koláže nebo jiné způsoby zpracování). Mimo zpracování lze ale dílo opatřené touto licencí dále užívat libovolnými způsoby, včetně komerčního využití, pod podmínkou uvedení původu.

⁶ Licence CC BY a CC BY-SA označujeme za „otevřené licence“ ve smyslu Berlínské deklarace o otevřeném přístupu.

CC BY-NC**Attribution – NonCommercial****Uvedte původ – Neužívejte komerčně**

Tato licence umožňuje užití díla všemi způsoby vyjma komerčního užití. To znamená, že uživatel může užívat dílo všemi způsoby, pokud z takového užití nebude mít komerční prospěch. I u této licence platí podmínka uvedení původu.

CC BY-NC-SA**Attribution – NonCommercial – ShareAlike****Uvedte původ – Neužívejte komerčně – Zachovejte licenci**

Tato licence umožňuje užití díla všemi způsoby vyjma komerčního užití. Uživatel může dílo užívat všemi způsoby, pokud z takového užití nebude mít komerční prospěch, včetně zpracování. Pokud dílo opatřené touto licencí zpracovává, musí výsledné odvozené dílo opatřit stejnou licencí, jakou je opatřeno dílo původní. I u této licence platí podmínka uvedení původu.

CC BY-NC-ND**Attribution – NonCommercial – NoDerivatives****Uvedte původ – Neužívejte komerčně – Nezpracovávejte**

Tato licence umožňuje pouze užití díla v nezměněné podobě a pro nekomerční účely. Uživatel tedy nemůže dílo jakkoli zpracovávat ani užívat způsobem, ze kterého by mu plynul komerční prospěch. I u této licence platí podmínka uvedení původu.

CC0**Deed: No Copyright****Deed: Žádná autorská práva**

Autor, který svůj obsah opatří prohlášením CC0, dává najevo, že se vzdává všech svých autorských práv k dílu i práv souvisejících (tzv. „waiver“), a to v rozsahu, který je povolen zákonem. Dílo opatřené touto licencí se tak dostává do public domain a stává se dílem volným.

V kontextu českého práva se nelze autorských práv k dílu vzdát, proto pokud bude licencí CC0 opatřeno autorské dílo, licence se vyloží jako nejširší možné oprávnění, tedy jako licence bez jakéhokoli omezení užití.

CC0 je jediná z uvedených typizovaných licencí, která nemá více verzí, pouze CC0 1.0 Universal.

Kompatibilita CC licencí

Při užívání a zpracovávání licencovaného obsahu je nutné mít přehled o tom, jak byly jednotlivé prvky licencovány, a při dalším sdílení užívat takové licence, které jsou s původními licencemi kompatibilní.

Spojování více prvků opatřených různými licencemi je možné, ale ne zcela neomezeně, protože některé licence spolu nejsou vzájemně kompatibilní. Prvky opatřené licenci s licenčním prvkem ND (nezpracovávejte), tedy buďto licenci CC BY-ND a CC BY-NC-ND, nedovolují další zpracování, včetně kombinování a spojování s jinými prvky (s výjimkou užití pro soukromé účely), a nejsou tak kompatibilní s žádnou licenci.

Ostatní standardizované licence zpracování včetně spojování s jinými díly dovolují, existují ale další omezení. Pokud ve svém díle kombinujete více licencovaných prvků a některý z nich je licencován pomocí prvku SA (zachovejte licenci), tedy CC BY-SA nebo CC BY-NC-SA, který ukládá uživatelům vzniklý obsah sdílet pod stejnou licenci, můžete vzájemně kombinovat pouze prvky se stejnou SA licenci nebo pod některou z kompatibilních licencí (to, které další licence jsou kompatibilní, se odvíjí i od konkrétní verze – podrobněji na [webu](#) Creative Commons). Dále pokud zamýšlíte výsledné dílo užívat komerčně, nemůžete využívat prvky opatřené licenci NC, která komerční užití zakazuje.

CC	BY	BY-SA	BY-NC	BY-ND	BY-NC-SA	BY-NC-ND	0
BY	✓	✓	✓	✗	✓	✗	✓
BY-SA	✓	✓	✗	✗	✗	✗	✓
BY-NC	✓	✗	✓	✗	✓	✗	✓
BY-ND	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
BY-NC-SA	✓	✗	✓	✗	✓	✗	✓
BY-NC-ND	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
0	✓	✓	✓	✗	✓	✗	✓

Pokud vytváříte nový obsah zpracováním již licencovaných prvků, výsledné odvozené dílo musí být dále licencováno ve shodě s původní licenci, nebo by připojená licence měla obsahovat přinejmenším ty stejné licenční prvky, jako licence díla původního (viz příklad níže). Dále pokud zpracovávané prvky byly opatřeny některou SA licenci (zachovejte licenci), musí být i zpracováním vzniklé dílo licencováno pod stejnou licenci nebo některou z kompatibilních licencí (podrobněji na [webu](#) Creative Commons).

Příklad: Pokud prvek, jehož úpravou vznikne nové dílo, byl opatřen licencí CC BY-NC, pro výsledné dílo musí být zvolená licence, která rovněž obsahuje licenční prvek NC, tedy nedovoluje komerční užití.

Softwarové licence

Standardizované CC licence představují skvělý nástroj pro sdílení obsahu různého typu, nehodí se však pro licencování softwaru. CC licence totiž neřeší specifika zdrojového kódu či problematiku patentů, především ale nejsou kompatibilní se softwarovými licencemi.

Pro licencování softwaru existují standardizované licence označované jako FOSS (Free and Open Source Software licence), jejichž cílem je volné šíření zdrojového kódu online. Na výběr je z celé řady licencí na škále mezi permissivními a copyleftovými licencemi, jejichž výčet můžete najít například na webu [Open Source Initiative](#). Zatímco permissivní licence umožňují každému uživateli jakkoli software užít a upravovat a dál jej už nesdílet, copyleftové licence jsou restriktivnější a ukládají povinnost další zpracování softwaru publikovat pod shodnou licenci. Copyleftové licence proto nejsou vhodné pro komerční uživatele, kteří by byli nuceni sdílet svá řešení s konkurencí.

Jednou z nejrozšířenějších FOSS licencí je Licence **GNU GPL** (General Public Licence, celé znění [zde](#)), která opravňuje uživatele software za jakýmkoli účelem spouštět, upravovat a distribuovat jej ve formě zdrojového i strojového kódu. Jedná se o copyleftovou licenci, takže při dalším šíření upraveného softwaru opatřeného touto licencí musíte zpřístupnit zdrojový kód a distribuovaný software rovněž opatřit licencí GNU GPL. Naopak jako příklad permissivní FOSS licence lze uvést **BSD** (Berkley Software Distribution, celé znění [zde](#)) a **MIT** (Massachusetts Institute of Technology, celé znění [zde](#)), které umožňují užití těmito licencemi opatřených kódů i v rámci komerčních projektů, a to v zásadě bez dalších omezení. FOSS licencí existuje velké množství, jejich vzájemné srovnání je k dispozici například na [wikipedii](#).

Stejně jako z CC licencí, v rámci jediného většího projektu se může sejít více různých FOSS licencí, je proto třeba průběžně mapovat a evidovat dílčí užití prvky a aplikované licence. Při volbě licence pro výsledný software je nutné k těmto dílčím prvkům přihlídnout a zvolit vzájemně kompatibilní licence. S volbou správné licence a ověřením kompatibility může pomoci tento [nástroj Evropské komise](#) nebo [License Selector](#) vytvořený v rámci NRP.

FAQ

Níže odpovídáme na autorskoprávní dotazy, které mohou ve vztahu k repozitářům vyvstat.

Jak prakticky použít vzorové depoziční licenční podmínky v repozitáři? Můžeme ustanovení depozičních licenčních podmínek implementovat do podmínek užití repozitáře?

Vzor depozičních licenčních podmínek byl vytvořen pro zřizovatele repozitáře, kteří potřebují od vkladatelů obsahu získat licenční oprávnění k užití tohoto vkládaného obsahu. Je možné jeho obsah převztít v plném znění (doplnit údaje o zřizovateli a repozitáři) a použít jej jako licenční podmínky nebo se jím inspirovat při tvorbě vlastních licenčních ujednání. Vhodným způsobem, jak vzor využít, je převzetí navrhovaných ustanovení do vlastních licenčních podmínek a podmínit vložení dat do repozitáře odsouhlasením těchto podmínek. To lze technicky vyřešit zaškrtnutím pole souhlasu a odkazem na plné znění licenčních podmínek.

Licenční ujednání mohou být součástí rozsáhlejšího dokumentu (podmínek užití repozitáře). Pokud by ale tyto podmínky byly pouze k nahlédnutí někde v prostředí repozitáře (byť zřetelně označené jako podmínky užití či jako licenční podmínky), v případě sporu by provozovatel repozitáře musel prokazovat, že měl vkladatel možnost se s podmínkami seznámit. Ať už tedy použijete licenční podmínky jako samostatný dokument, nebo licenční ujednání vtělíte do rozsáhlejšího dokumentu obsahujícího podmínky užití repozitáře, v zájmu právní jistoty je vždy od vkladatelů vyžadovat aktivní souhlas, například právě formou zaškrtnutí políčka.

Vzorový dokument byl dříve označen jako “VZOR depoziční licenční smlouvy”, to ovšem vzbuzovalo zmatení a vyvolávalo otázky ohledně chybějících smluvních náležitostí. Název dokumentu byl proto změněn a dokument doplněn o komentáře vysvětlující jeho obsah.

Proč ve vzorové depoziční licenci chybí obvyklé smluvní náležitosti jako kolonky pro identifikaci druhé strany (vkladatele) nebo podpisové linky?

Vzorové depoziční licenční podmínky slouží jako vzor licenčních ujednání pro zřizovatele a provozovatele repozitářů. Při vkládání obsahu do repozitářů musí vkladatel poskytnout provozovateli licenci k užití (uložení a zpřístupnění) tohoto obsahu. Toho může provozovatel repozitáře (nabyvatel licence) dosáhnout například tak, že podmíní vklad obsahu do repozitáře odsouhlasením licenčních podmínek (jejichž znění může být přejato právě ze vzorových depozičních licenčních podmínek). Vkladatel (jako poskytovatel licence) tak pouze „zaškrtně“ políčko souhlasu (nebo jinak projeví vůli licenci poskytnout), čímž je licence platně udělena.

Udělení nevýhradní licence nevyžaduje písemnou formu, není proto třeba uzavírat s vkladateli písemné smlouvy, s čímž při vytváření vzorové depoziční licence ani nebylo počítáno. Proto není tento vzor opatřen klasickými náležitostmi smlouvy, jako je kolonka pro identifikaci obou smluvních stran nebo podpisové řádky. V minulosti se tento dokument nazýval “VZOR depoziční licenční smlouvy”, tento název ale vzhledem k charakteru dokumentu vyvolával zmatení, došlo proto ke změně. Jedná se nicméně pouze o vzorový dokument, každý provozovatel repozitáře si jej může upravit pro své potřeby či přijít s vlastním řešením.

Kdo je oprávněn udělit depoziční licenci a zvolit, pod jakou licenci je obsah vkládán, v případě spoluautorství?

Pokud je obsah nahráván do repozitáře dílem více autorů, jedná se o spoluautorské dílo a autorská práva náleží všem spoluautorům společně a nerozdílně. Tuto zákonnou úpravu vzorové depoziční licenční podmínky řádně reflektují. Součástí vzorové depoziční licence je prohlášení vkladatele, že je oprávněn licenci udělit (přičemž za nepravdivost tohoto prohlášení nese odpovědnost vkladatel), viz znění čl. 2.2.1, odrážka první:

„Prohlašujete, že máte veškerá oprávnění k poskytnutí této licence a [...] máte souhlas všech spoluautorů [...]“

Vkladatelem, a tedy i poskytovatelem licence podle depoziční licenční smlouvy, nebude vždy nutně sám autor či jeden ze spoluautorů, ale osoba, která je oprávněna poskytnout licenci. Tatáž osoba je oprávněna zvolit, pod jakou uživatelskou licenci bude obsah do repozitáře uložen. Před jakýmkoli nakládáním s datovou sadou by se měl vědec vždy ujistit, zda mu to dovolují interní pravidla organizace – právy obvykle disponuje zaměstnavatel.

Kdo je oprávněn udělit depoziční licenci a zvolit, pod jakou licenci je obsah vkládán, v případě zaměstnaneckých děl?

Na tuto otázku není možné dát obecně platnou odpověď – záleží na vnitřní úpravě výkonu autorských práv v dané instituci.

Podle autorského zákona vykonává majetková autorská práva k dílům vytvořeným zaměstnanci v rámci povinností vyplývajících z pracovněprávního vztahu zaměstnavatel. Prostřednictvím vnitřních předpisů zaměstnavatele (směrnice, opatření rektora atd.) může zaměstnavatel pověřit výkonem těchto práv konkrétního zaměstnance.

Při nahrávání obsahu do repozitáře vkladatel prohlašuje, že je oprávněn udělit licenci k užití daného obsahu (viz bod 2.1. vzorové depoziční licence). Pokud by zaměstnanecké dílo nahrávala do repozitáře osoba, která není oprávněna licenci udělit, tato osoba odpovídá za nepravdivost svého prohlášení.

Jak opatřit dílo licenci CC?

Pokud osoba oprávněná poskytovat k dílu licenční oprávnění zvolí některou z licencí CC, stačí informaci o zvolené licenci připojit k dílu na vhodné, viditelné místo – například na titulní stranu textu, do záhlaví nebo zápatí, na úvodní slide prezentace atd., ideálně ve formě piktogramu označujícího danou licenci –, a připojit odkaz na text licenčních podmínek. V případě datových sad by informace o zvolené licenci neměla chybět v souboru README a v metadatech.

Provozovatel repozitáře zajistí, aby vkladatel jako jeden z povinných údajů zvolil, pod jakou licenci obsah vkládá. Informace o zvolené licenci musí být vhodným způsobem uvedena v náhledu díla nebo jako jedna z informací o díle tak, aby se s touto informací mohl snadno seznámit uživatel repozitáře.

Mohou být metadata licencována pod licenci CC0?

Licence CC0 ([Creative Commons Zero](#)), kterou se poskytovatel licence vzdává všech svých práv k licencovanému obsahu a vkládá jej do veřejné domény, je nejčastější licenci pro metadata, a to proto, že většina metadat není chráněna autorským právem. Autorských práv se totiž dle českého autorského zákoníku nelze vzdát, totéž platí v rámci celé EU (na rozdíl od zvláštních práv pořizovatele databáze, kterých se vzdát lze). Přesto je licence CC0 pro metadata doporučena – zabraňuje tzv. attribution stackingu (tj. nutnosti uvádět původ při jakémkoli dalším sdílení datových sad včetně metadat) a pro celý soubor metadat zakládá jednotný režim. Pokud by metadata opatřená licenci CC0 obsahovala autorská díla, vyloží se pro účely užití těchto dat licence jako nejširší možné oprávnění, tedy jako licence bez jakéhokoli omezení užití.

Obecně je pro licencování metadat doporučena licence CC0 nebo CC BY. Informaci o zvolené licenci je vhodné uvést co nejbližší k datům, tedy kde to lze, tak přímo k metadatům, na stránce projektu, případně v podmínkách užití repozitáře či tzv. about sekci.

Je repozitář sám o sobě databází? Vznikají provozovateli či pořizovateli repozitáře zvláštní práva pořizovatele databáze, případně autorská práva k repozitáři?

Databáze je souborem nezávislých děl, údajů nebo jiných prvků, které jsou systematicky nebo metodicky uspořádány a jsou individuálně přístupné elektronickými nebo jinými prostředky. Tuto zákonnou definici databáze (§ 88 autorského zákona) by repozitář mohl naplnit. Prvky tvořící databázi mohou být samy o sobě chráněny, a to například jako autorská díla, zároveň může být databáze složena z více menších databází – například repozitář obsahující datové sady, které by samy o sobě naplňovaly znaky databáze.

Repozitáře by tedy mohly být databázemi, a pokud pořízení (sestavení), ověření (kontrola správnosti) nebo předvedení obsahu takového repozitáře představuje podstatný vklad (finanční, materiální či personální), jejich provozovateli (pořizovateli) by tak vznikalo právo pořizovatele databáze. V praxi by to znamenalo, že pořizovatel má výlučné právo na užití celé či podstatné části databáze, včetně jejího licencování dalším osobám. Toto právo se ale nevztahuje na využití jednotlivých datových sad tvořících obsah databáze.

Pokud by repozitář, který je databází, zároveň způsobem výběru a uspořádáním obsahu byl autorovým vlastním duševním tvůrčím – tedy bylo naplněno kritérium originality –, jednalo by se o souborné dílo či tzv. kreativní databázi. Struktura takového repozitáře, tedy jednoduše to, jak vypadá a funguje, by musela být jedinečná a originální, například ve způsobu výběru a uspořádání jednotlivých záznamů. K takovému repozitáři by jeho provozovateli (je-li tím, kdo repozitář sestavuje) vznikala i autorská práva – nikoli ale k jeho obsahu, pouze ke struktuře a způsobu výběru a uspořádání obsahu. V případě, že by někdo vytvořil repozitář kopírující strukturu této originální databáze, dopouštěl by se tak porušování autorských práv provozovatele repozitáře, který by se tomuto mohl bránit. Pokud by naopak struktura repozitáře byla dána ryze technickými úvahami, pravidly a omezeními, bez ponechání prostoru pro tvůrčí svobodu, o kreativní databázi by se nejednalo.

Pokud jeden ze spoluautorů odvedl na společném díle více práce než ostatní spoluautoři, mají jeho autorská práva větší váhu?

O spoluautorství hovoříme tehdy, kdy dva a více autorů vytvoří svou tvůrčí činností jediné společné dílo, a to i pokud lze rozpoznat, které části díla vytvořil který autor, jestliže tyto části nejsou způsobilé samostatného užití (např. mezioborový článek, na kterém se podíleli odborníci z různých oborů a každý napsal příslušnou část; infografika, jejíž textovou a grafickou část vytvořili různí autoři; komplexní softwarový nástroj, jehož jednotlivé části (počítačový kód, grafické prostředí, obsah aplikace atd.) vytvořili různí autoři).

To, jakou měrou jednotliví spoluautoři přispěli vytvoření díla, nemá vliv na jejich práva. Autorské právo k takovému dílu náleží všem spoluautorům společně a nerozdílně a o nakládání s dílem rozhodují spoluautoři jednomyslně – to znamená, že se na způsobu dalšího nakládání s dílem musí všichni spoluautoři shodnout.

Míra přispění na vzniku díla se nicméně může projevit při rozdělování společných výnosů z práva ke spoluautorskému dílu. Pokud se spoluautoři nedohodnou jinak, má být ze zákona podíl na výnosech jednotlivých autorů úměrný velikosti jejich tvůrčích příspěvků. Pokud ale není možné příspěvky jednotlivých autorů rozeznat a určit odpovídající podíl, mají být podíly na společných výnosech stejné.

Může být jako jeden ze spoluautorů uveden člen výzkumného týmu, který se nepodílel na psaní článků, ale byl účasten výzkumu?

Podle autorského zákona je autorem pouze fyzická osoba, která dílo skutečně vytvořila svou tvůrčí činností. Stejný požadavek platí i v případě spoluautorství. Spoluautorem není osoba, která ke vzniku díla přispěla například poskytnutím pomoci či rady, konzultací, zajištěním dokumentačního nebo technického materiálu nebo dala k vytvoření díla podnět. Příkladem může být výzkumník, který se, byť významně, účastní výzkumu nebo vede celý výzkumný tým, ale ani z části se nepodílí na samotném sepsání článku, který je výstupem tohoto výzkumu; přísně vzato není na tohoto výzkumníka optikou práva nahlíženo jako na spoluautora.

V akademickém prostředí je nicméně zavedeným zvykem, že jsou mezi autory článku uvedeny nejen osoby, které napsaly článek jako takový, ale i ti, kdo se podíleli na předcházejícím výzkumu nebo k napsání článku jinak významně přispěli (např. vytvoření softwaru pro zpracování dat), nicméně článek samotný nepsali. Jak je uvedeno výše, tyto osoby by dle zákona za spoluautory být považovány neměly. Existuje však tzv. zákonná domněnka autorství, podle které je za autora považován každý, jehož jméno je obvyklým způsobem na díle uvedeno. Díky tomuto zákonnému institutu tak přísluší autorská práva všem osobám, které jsou jako autoři uvedeny. Uvedená akademická zvyklost se tak v zásadě nedostává do rozporu se zákonem, je nicméně nutno pamatovat, že domněnka autorství je vyvratitelná – to znamená, že uvedené osoby jsou považovány za autory pouze do chvíle, než je jejich autorství rozporováno a je prokázán opak. Dále je vhodné si dobře rozmyslet koho a kolik osob jako autory uvést vzhledem k tomu, že každý z uvedených autorů může chtít svá práva realizovat odlišně od zbytku spoluautorů, což může vést ke komplikacím při publikování děl nebo až k soudním sporům.